

Murakami Haruki: Kafka a tengerparton

forrás: citatum.hu

„Olykor a sors visszafordíthatatlanul megindul egy adott irányba, akárcsak a homokvihár. (...) Amikor véget ér, magad sem érted, hogyan szabadulhattál meg élve belőle. Vagyis valójában még abban sem lehetsz egészen biztos, hogy egyáltalán elhaladt már fölötted. Csak egy dolog világos: túl ezen most már nem az vagy, mint aki voltál, mielőtt ide beléptél volna. Igen, a viharnek ez az értelme.”

8.o.

Hát azt tudod-e, mit mondott Platón Lakomájában Arisztophanész? Szerinte a legendás időkben három nemű ember létezett. (...) Régen nem férfiak és nők éltek a világon, hanem férfi-férfiak, férfi-nők és nő-nők. Vagyis mindenkiben két ember lakozott. Így azután elégedetten éltek, és nem láttak szükségét semmiben. Csakhogy Istenség egy pengével mindet félbevágta. Pontosan két egyenlő félre. Ezért azután külön férfi és nő lett belőlük, és egész életükben összevissza kószálnak keresve a másik felet, akinek valahol csak meg kellett maradnia.

55. o

Sok minden történt velem, körülöttem, ezek közül van, amit én magam választottam, és van, amit egyáltalán nem. Csakhogy a kettőt már nem nagyon tudom egymástól megkülönböztetni. Vagyis amiről azt hittem, hogy én döntöttem, annak megtörténte - úgy látszik - már jóval előbb elrendeltetett, még mielőtt én választhattam volna. Olyan érzésem van, mintha egyszerűen csak követném azt az utat, amelyet már valaki kijelölt számomra. Akárhogy is gondolkodom, akármennyire erőlködöm, mindhiába. Vagy talán éppen azért, mert tőlem telhetően igyekszem, úgy érzem, hogy egyre jobban megszűnök én magam lenni.

Folyton távolodom a saját pályámtól. És ez rettenetes, kibírhatatlan érzés. Nem is, talán jobb, ha azt mondom: félelmetes.

293. o.

Én nem győzelemért vagy a bukás lehetőségéért igénylem az erőt. Nem szeretném külső támadásokkal szemben pajzsként használni. Azt a csendes erőt igénylem, amely képessé tesz az igazságtalanság, a balsors, a szomorúság, a meg nem értettség elviselésére.

465.o.

- Gondolja, hogy van a zenében annyi erő, ami az embert meg tudja változtatni? Vagyis hogy amikor valami zenét hallunk, egyszer csak megváltozunk. (...)

- Hát persze. Előfordul. Valamilyen élményt átélünk, és ettől megtörténik bennünk valami. Mint a vegyi folyamat, olyan ez. Ha az élmény után megvizsgáljuk a szívünket, kiderül, hogy a bennünk lévő mérték megugrik néhány beosztást. A bennünk lévő univerzum egy fordulatnyit tágul. (...) Igaz, hogy csak néha, de van ilyen. Olyan, mint a szerelem.

561.

Elmegy. Kinyitja az ajtót, elmegy anélkül, hogy visszanézne. Becsukja az ajtót maga mögött. Állok az ablaknál, és nézek utána. Gyors léptekkel távolodik, alakja eltűnik az egyik épület árnyékában. Még akkor is sokáig nézem azt a helyet, amikor már régen nem látom. Talán valamit elfelejtett elmondani, és talán még visszatérhet - reménykedem. De nem jön vissza. Csak a hiánya marad utána, mint valami horpadás a térben.

656.o.

Mindnyájan elhagyunk különféle fontos dolgokat. (...) Különlegesen fontos alkalmakat, lehetőségeket, visszahozhatatlan érzéseket veszítünk el. Ez is hozzátartozik ahhoz, hogy élünk. De a fejünkben, igen, talán ott van egy kis hely, ahol az ilyen dolgokat élmények formájában elraktározzuk. Biztos olyan ez, mint egy bepolicozott könyvtár. Kérőlapokat kell kiállítanunk, hogy pontosan tudjuk a szívünk állapotát. Olykor takarítani, szellőztetni kell benne, és megöntözni a virágokat is. Ott fogsz lakni örökké, a saját könyvtáradban.

688.o.